

Reggeli levél

Egy pohár bor

Minden városrésznek van jellegzetessége. A Lipótvárosnak a kávéház, a Belvárosnak az espresso, a Józsefvárosnak a sőtés, Óbudának a kiskocsmá mutatja meg bizalmas arcvonását.

A Thalernál, — habár már régen Tallérnak hívják, mégis mindenki Thalernek nevezi — ma is a gazda megy le a pincébe, két nagy, csillogó vörösréz sajtárral a kezében, borért. Egy este húszszor-harmincszor is, ha kell. Ez hagyomány. A bornak „pincehidegnek” kell lennie. Ez szabály. A törzsvendég aranysegélyű, virágos fröccsöspoharat kap. Ez kitüntetés.

A Peyerliben, amit már réresrégén Perényinek neveznek, de mégis mindenki Peyerlinek hívja, most sincs se* terítő, se teríték a zöldre festett, fakóra kopott asztalon. Ez hagyomány. Aki enni akar, hozzon magával. A kocsmáros csak bort ad. Ez szabály. De milyen bort! Jó bort adni, ahhoz nem elég kocsmárosnak lenni. Ahhoz szívből kell. Ez alapigazság.

A sarokban most is néma társaság kártyázik, az egyik kocsmaudvaron. A törzsasztal minden tagja néma. Csak a kártyalapok csattognak, s kocintáskor csörrennek a poharak. Mellettük, helyszúke miatt, két ismeretlen házaspár került

Aztán a férjek is beszélgetni kezdenek.

— Sok szép estét töltöttünk már itt!

Kiderül, hogy mind a ketten szabók. Az egyiknek a Pannónia-utcában van üzlete, a másiknak a Hunyadi-téren. De mindketten idejárnak Pestről hozni, már évek óta. Csodálkoznak is, hogy csak most ismerkedtek össze.

A Kéhlínél, Krúdy Gyula hajdanvaló kedvenc kocsmájában, az udvari fák alatt egy törzsasztal bánatbort iszik. A bánatbor olyasmi, mint az üzletkötésnél a bánatpénz. Aki a legutóbbi találkozóról elmaradt, most bánatbort fizet. A bánatbortól mindenki ihat, csak az nem, aki fizeti. Az külön rendel magának. A bánatbor hagyomány. Aki iszik belőle, vállalja a törzsasztal szokásait, s ha a jövő héten netán elmarad a találkozóról, utána legközelebb már ő is bánatbort fizet. Ez szabály.

A Hickmannál, a lugas alatt, a sarokban, a közeledő esthomály fátylaival a fejük körül, szerelmespár csókolózik. Ez hagyomány. A kutya se törődik velük. Ez szabály.

A Winklerhez vagy a Gröschlhez délután négy és öt óra között uzsonnaborra térnek be néhányan. Az uzsonnabor napfényben kell inni az

után a darabot szokás. Hogy úgy mondjam, minden óbudai új bornak le nem irt „sajtója” van. Ez hagyomány. S ha ez a „sajtó” jó, már délután megtelik az udvar s ki nem ürül éjszakáig. Ez szabály.

Ilyenkor az udvar négyszögében megsűrűsödik a kadarkahangulat, rizling-légnymás, muskotály-illat.

„Az asztal zöld.
A bor arany.
Az ember tölt.
Es szóvalan.”

Óbudán, a kiskocsmákban, 1947-ben is minden olyan, mint egy emberöltővel ezelőtt volt. Ez hagyomány. S ezen csodálkozni — szabálytalan.

Innocent-Vince Ernő

Pozsambundák
nagy vállalkozás
LOVASI szűcsnél
Dohány-u. 67. T. 421-265

Sórkimétopulók
SZEK EK
ASZTALOK
billiárdasztalok,
fexasztalok,
vendéglői lámpák,
poharak, aiparok,
felszerelések

Bundák áruháza
modorok esortól
LOVASI szűcsnél
Dohány-u. 67. T. 421-265

**Iróda-
bütor?
Szek?
CITY**

IV. PÁRISI-U. 6/a
T. 181-396

Porzsbundák
nagy vállalkozás
LOVASI szűcsnél
Dohány-u. 67. T. 421-265

**2 db írógépet
2 db számológépet**
vannak SÜRGOSEN
KOLESA, Markó-u. 33
Tel.: 122-558

ÜZLET-ÜZEM
Álladó?